

SANDHAMNIN MURHAT

Viveca Sten

Huonossa seurassa

WSOY

Viveca Sten

HUONOSSA SEURASSA

Suomentanut Sirkka-Liisa Sjöblom

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Sandhamn-sarjassa suomeksi ilmestyneet:

Syvissä vesissä 2016 (2012)

Sisäpiirissä 2013

Pinnan alla 2014

Sotilaiden salaisuudet 2015

Juhannusmurha 2016

Ristiaallokossa 2016

Vallan varjoissa 2017

Totuuden nimessä 2018

Huonossa seurassa 2019

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

I fel sällskap

© VIVECA STEN 2018

FIRST PUBLISHED BY FORUM, SWEDEN

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH NORDIN AGENCY AB, SWEDEN

SUOMENKIELINEN LAITOS © SIRKKA-LIISA SJÖBLÖM JA WSOY 2019

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-43084-2

PAINETTU EU:SSA

*Tamaralle, joka selvisi holokaustista
ja sai uuden elämän Ruotsissa*

MAANANTAI
28. MAALISKUUTA 2016

I. LUKU

Mina Kovač tarkasteli tiskipöytää. Vaikka se kiilsi, hän pyyhkäisi sitä tiskirätillä vielä pari kertaa, varmuuden vuoksi. Hän oli pes-syt lattiat ja imuroinut kaikkialta, käyttänyt pikkusuutinta jolla pääsi joka nurkkaan ja koloon. Kylpyhuone tuoksui sitruunalta.

Vauva oli onneksi nukkunut tavallista pitempään, joten hän oli voinut siivota rauhassa. Hän vilkaisi ikkunaan päin. Dino ei yleensä tuonut Andreisia kotiin ennen seitsemää, mutta Mina ei voinut olla tähyilemättä.

Kun Andreis avaisi oven, ruoan olisi oltava pöydässä. Mina oli valmistellut kaiken, illalliseksi olisi isot pihvit ja suuria uuniperu-noita. Béarnaisekastiketta, vihreää salaattia.

Andreisin mieliruokaa.

Viime aikoina Andreis oli ollut tavallista arvaamattomampi. Mina koetti olla ärsyttämättä häntä, joskus Mina ei edes tiennyt, mistä mies suuttui. Mina pysytteli taustalla ja yritti sulautua tapettiin. Kun Lukas heräsi, hän otti pojan syliin, jottei itku häiritsisi Andreisia.

Oli myöhäisiä kokouksia ja puheluita, toisinaan Andreis lähti Dinon kanssa jonnekin keskiyöllä mitään selittämättä.

Mina ei uskaltanut kysyä, mitä oli tekeillä.

Hän meni olohuoneeseen ja kumartui vanhan kehdon ylle, jonka hänen isänsä oli hakenut vintiltä ja kunnostanut. Lukas makasi selällään ja tuhisi samoin kuin Mina oli varmasti aikoi-naan tuhissut. Käsittämättömän pienet kädet lepäsivät lakanalla, kynnet olivat läpikuultavat. Pojan uusi pehmolelu, vaaleansini-

nen plyysikaniini jonka hän oli saanut Minan isältä ja äidiltä, oli kehdon nurkassa.

Kunpa ehtisi nostaa Lukaksen kehdosta, suukottaa untuvaista päätä ja istuutua nojatuoliin antamaan iltamaidon. Mutta oli parempi, että poika jatkoi unia, silloin Mina ehtisi siivota vierasvessan ennen kuin Andreis tuli kotiin.

Ulko-ovelta kuului ääni, ja Mina säpsähti. Nytkö jo? Kellohan oli vasta kuusi. Mina kiiruhti eteiseen ja avasi. Jännitys laukesi, kun hän näki portailla isänsä.

»Mitä sinä täällä teet?»

»Satuin liikkumaan täälläpäin. Voinko tulla sisään?»

Mina epäröi.

»Onko hän kotona?»

Minan ei tarvinnut selittää, ei isälle. Häntä kuitenkin hävetti, että isä tiesi.

»Hän tulee seitsemään mennessä», Mina sanoi katsomatta isää silmiin.

»Haluaisin nähdä pikkumiehen, siitä on niin kauan kun näin hänet viimeksi. Viivyn vain tovin, lähden ennen kuin Andreis tulee.»

Mina nyökkäsi.

»Tule sisään. Lukas nukkuu olohuoneessa. Hän on nukkunut jo monta tuntia.»

Isä hiipi Minan ohi. Mina olisi halunnut keittää kahvit ja istuutua hetkeksi juttelemaan, mutta hän tiesi, ettei se olisi viisasta. Aikaa oli liian vähän.

»Hän on niin suloinen», isä kuiskasi palattuaan. »Ihan sinun näköisesi. Tuleekohan hänestä yhtä vaalea?»

Mina hymyili vaisusti. Hänen mielestään pojalla oli hänen silmänsä ja suunsa, mutta Andreis hoki, että Lukas muistutti isänisäänsä.

»Saa nähdä», hän sanoi. »Kerro äidille terveisiä.»

Mina yritti puhua luontevasti, hoputtamatta.

Isä kosketti hellästi hänen poskeaan ja avasi ulko-oven. Seisahtui sitten kynnyksellä ja kääntyi anovan näköisenä.

»Etkö voisi muuttaa muutamaksi viikoksi meille?» isä sanoi. »Andreisilla on varmasti juuri nyt paljon mietittävää. Meidän luonamme sekä sinulla että Lukaksella olisi rauhallisempaa.»

Mina tiesi, että isä ja äiti olivat huolissaan hänestä. Kaikki oli mennyt pahemmaksi, mustelmia ei voinut kätkeä.

»Äiti ja minä... me ajattelemme sinua koko ajan.»

Isä ja äiti olivat pyytäneet Minaa asumaan luokseen myös silloin, kun Andreis istui vankilassa, mutta Mina tiesi, että Andreis olisi pitänyt sellaista luottamuksen pettämisenä. Vapauduttuaan mies olisi rangaissut häntä.

Isän toiveikas katse raastoi sydäntä. Mina ei voinut olla katso-matta katua isän takana, mutta onneksi se oli yhä autio.

»Puhutaan siitä joskus toiste», Mina sanoi.

»Andreis ei ole sinulle hyväksi, tiedät sen!»

Isän ääni kohosi. Mina ei kuitenkaan voinut, ei jaksanut rauhoitella isääkin. Kaikki voimat kuluivat siihen, kun hän suojeli Lukasta ja itseään.

»Isä kiltti. Ei nyt. Minulla on kauheasti tekemistä.»

Isä pyyhki otsaansa. Kasvoihin oli viime vuosina ilmestynyt uusia juonteita. Isä on vasta viisikymmentäviisi, Mina muistutti itseään.

Harmaanvalkea tukka kaipasi siistimistä.

»Äiti ei ole kunnossa», isä sanoi vastahakoisesti.

Minan sisintä kylmäsi.

»Mitä tarkoitat?»

»Jotain sydämessä ilmeisesti.»

»Eikä!»

Sana tuli vaistomaisesti. Äiti ei saanut kuolla. Ei saanut. Vaikka oli vaikea, joskus aivan mahdoton tavata, äiti ja isä olivat hänen viimeinen turvansa. Tapahtuisipa mitä tahansa, he auttaisivat häntä.

Hän voisi mennä kotiin.

»Et varmaan ole huomannut, mutta hän hengästyy helposti», isä sanoi. »Se on viime aikoina pahentunut. Hän on saanut kiireellisen lähetteen Södersjukhusetiin ja menee sinne viikon päästä.»

Minaa itketti. Kunpa hän voisi ottaa Lukaksen kehdosta ja lähteä isän kanssa kotiin Skuruun. Hän halusi sitä niin kovasti. Mutta se ei käynyt päinsä, miksei isä käsittänyt sitä?

»Soitan hänelle pian», Mina lupasi ja painoi kynnet kämmeniinsä tukahduttaakseen itkun.

»Etkö voisi tulla käymään? Äiti ilahtuisi niin kovin, jos te tulisitte Lukaksen kanssa tervehtimään. Vaikka huomenna, tai tiistaina?»

Isä kuulosti piinallisen toiveikkaalta.

Mina yritti peittää paniikkinsa. Lukas heräisi pian, ja sitä ennen perunat olisi pantava uuniin ja pihvit marinoitava. Pöytäkin oli vielä kattamatta.

»Minä yritän», Mina lupasi, vaikka tiesi ettei voisi mennä. »Hei sitten, isä. Aja varovasti. Minulla on nyt todellakin hommia.»

Hän antoi suukon isän poskelle ja sulki oven.

Lukas ynisi kehdossa. Mina kiiruhti ottamaan esiin suihkepullon ja rätin siivotakseen vessan. Kunpa poika nukkuisi vielä hetken, jotta hän ehtisi laittaa kaiken valmiiksi.

2. LUKU

Thomas kumosi lihapullat paistinpannuun. Niiden viimeinen käyttöpäivä oli mennyt umpeen edellispäivänä, mutta hän ei ollut ehtinyt käydä kaupassa ennen kuin Elin piti hakea iltapäiväkerhosta.

Kuuma öljy rätisi pannussa, ja Thomas tukahdutti kirouksen, kun sitä roiskahti kädelle.

Töissä oli ollut huono päivä. Poliisin organisaatiouudistus, joka ei tuntunut tulevan ikinä valmiiksi, sai kollegan toisensa jälkeen ottamaan lopputilin. Tänään Thomas oli saanut tietää, että yksi hänen pitkäaikaisimpia työkavereitaan, Kalle Lidwall, oli päättänyt lopettaa poliisina ja siirtyä töihin yksityiseen turvalan yritykseen. Nackan väkivaltarikosyksikön monivuotinen assistentti Karin Ek oli irtisanoutunut, kun yksikkö oli sulautettu Flemingsbergin törkeiden rikosten osastoon. Liian pitkä työmatka, Karin oli selittänyt.

Elin istui sohvalla katsomassa telkkaria, ilosta hihkuvat lapset näyttivät hyppivän veteen aurinkoiselta laiturilta. Thomas yritti sulkea korvat, hän ei kaivannut muistutusta siitä, että tästä tulisi Elinin ensimmäinen kesä Harössä ilman äitiä.

Thomas avasi jääkaapin ja otti esiin oluttölkin. Pitäisi puhua Pernillan kanssa kesästä, siitä kuinka lomat jaettaisiin ja kumpi olisi mitkäkin viikot Elinin kanssa. Thomas oli jo lähettänyt useita ehdotuksia tekstiviestillä, mutta Pernilla ei ollut vastannut mitään konkreettista. Oli vain ilmoittanut epämääräisesti miettivänsä asiaa.

Kännykkä pärähti soimaan. Näytössä luki Pernillan nimi.

»Hei, minä täällä.»

Pernilla kuulosti flunssaiselta mutta kuitenkin omalta itseltään. Hän oli niin tuttu ja silti aivan vieras.

Thomas ei vieläkään tajunnut, miten tähän tilanteeseen oli ajauduttu.

»Haluaisin vain sanoa hyvää yötä Elinille», Pernilla jatkoi.

Lyhyt hiljaisuus. Huomenna oli Pernillan vuoro saada Elin viikoksi luokseen. Heillä oli tavallisesti vaihtopäivä maanantai, mutta Thomas ja Elin olivat olleet pääsiäisen reissussa.

»Minun on pakko soittaa sinun kännykkääsi, koska hänellä ei ole omaa», Pernilla lisäsi.

Thomas tukahdutti kyllästyneen huokaisun. Myös kännykän hankkiminen Elinille oli niitä asioita, joista he eivät olleet päässeet yksimielisyyteen. Pernilla halusi Elinille oman puhelimen, kun taas Thomaksen mielestä Elin oli aivan liian nuori.

Oli epäkäytännöllistä, kun ei voinut soittaa Elinille suoraan, Pernilla oli selittänyt, mutta Thomaksen silmissä se oli vain teko-syy: Pernilla ei halunnut myöntää olevansa usein myöhässä, kun piti hakea Elin. Jos Pernilla oppisi noudattamaan aikoja, tytär ei tarvitsisi kännykkää, niin yksinkertaista se oli.

»Miten tehdään Elinin kanssa kesällä?» Thomas kysyi, paljon työkeämmin kuin oli aikonut.

»Mitä tarkoitat?»

»Minun pitää päättää milloin pidän lomaa, etkö ole nähnyt tekstareitani?»

»Onko meidän pakko puhua siitä nyt?»

»Henkilöstöosasto on muistuttanut minua jo moneen otteeseen. Minun pitää ilmoittaa heille.»

»En pysty sanomaan vielä.»

Pernilla keskeytti ja yskähteli. Sitten hän niisti äänekkäästi.

»On vaikea suunnitella lomaa juuri nyt», Pernilla sanoi viimein. »On niin kiire töissä.»

Sanat olivat Thomakselle kuin punainen vaate. Hän ei voinut hillitä itseään.

»Sinä se et pysty koskaan suunnittelemaan mitään. Mutta en minä voi sanoa tänään töissä, että jäänkin muuten huomenna lomalle.»

»En halua riidellä tästä», Pernilla sanoi. »Mutta en tosiaan pysty vastaamaan ennen toukokuun puoltaväliä. Meillä on hyvin merkittävä lanseeraus heti kesän jälkeen. En yhtään tiedä, kuinka se vaikuttaa lomiin.»

Thomas puristi kaljatölkkiä niin kovaa, että se painui lommolle. Elin kohotti katseensa telkkarista, ja Thomas pinnisti esiin hymyn rauhoittaakseen tyttöä.

»Yrittäisit kerrankin ymmärtää», Pernilla jatkoi niin kuin Thomas olisi se, joka oli kohtuuton.

Linjalle laskeutui ärtynyt, vihamielinen hiljaisuus.

»Siinä tapauksessa tehdään näin», Thomas sanoi viimein.

Hän puhui mahdollisimman neutraalilla äänellä, vaikka häntä otti raskaasti päähän.

»Minä jään lomalle heinäkuun alusta, jotta Elin voi viettää muutaman hienon kesäviikon Harössä. Sillä tavalla hän saa tavata lomalla ainakin mummin ja vaarin.»

Viesti oli kristallinkirkas: vaikkei äiti olekaan paikalla.

»Et voi päättää tällaista asiaa yksin», Pernilla protestoi.

Nyt Pernillakin oli tuohtunut, mutta sille ei mahtanut mitään. Thomas oli yrittänyt löytää joustavan ratkaisun, mutta hän ei voinut ottaa vastuuta Pernillan elämästä, joka oli silkkaa organisoimatonta säntäilyä. Joskus oli tehtävä päätöksiä, ei voinut jähkailla loputtomiin.

»Et jätä minulle vaihtoehtoja», Thomas sanoi.

»Sinä haluat aina päättää kaiken!»

»Olen yrittänyt sopia tästä kanssasi vähintään kuukauden. Mitä minun pitäisi sinun mielestäsi tehdä?»

»Herranen aika», Pernilla tokaisi. »Aikuinen mies, ja käyt-

täydyt kuin pikkulapsi. Ryhdistäydy.»

Thomas ei voinut puhua Pernillan kanssa pitempään. Tästä ei tullut mitään. Kohta hän sanoisi jotakin, mitä katuisi jälkeensä.

Hän meni sohvan luo, missä Elin istui telkkarin ääressä kuin liimattuna. Elin nauroi katketakseen piirroshahmolle, joka nolasi itsensä ties kuinka monennen kerran.

»Minä annan tämän nyt Elinille», Thomas sanoi ja ojensi puhelimen työlle. »Se on äiti. Hän haluaa sanoa sinulle hyvää yötä.»

Elin otti kännykän ja jatkoi telkkarin katsomista puhuessaan äidin kanssa. Vaikutti siltä, ettei hän ollut huomannut vanhempiensa välien kireyttä eikä kiivasta sananvaihtoa.

Thomas ainakin toivoi niin, vaikka hänelle heti tulikin syyllinen olo. Hän ei halunnut Elinin kuulevan, kun he riitelivät.

Thomas palasi keittiöön. Hän kaatoi oluen lasiin ja laski lommolle painuneen tölkin kädestään. Hän oli lopen kyllästynyt jatkuvaan vänkäämiseen, siihen että kaikesta tuli aina riita.

Jokainen keskustelu päättyi samalla tavalla.

Ainoa toimiva yhteydenpitotapa tuntui nykyään olevan tekstari. Kun he lähettivät lyhyitä viestejä toisilleen, kommunikointi sujui auttavasti. Mutta heti kun he vaikkapa puhuivat keskenään puhelimesta, syntyi väärinkäsityksiä.

Thomas tiesi olleensa liian jyrkkä, mutta oliko Pernillan maksettava samalla mitalla takaisin joka kerta? Miksi heille kävi aina näin?

Thomas kaatoi pastan keitinveden pois niin vauhdilla, että kiehuvaa vettä loiskahti hänen jalalleen.

»Paska.»

Tällä kertaa hän ei onnistunut nielemään rumaa sanaa.

3. LUKU

Mina salli itsensä hengähtää. Talo oli siivottu ja illallinen valmisteltu. Ei ollut mitään, mistä Andreis voisi töistä tullessaan ärsyntyä.

Mina istui olohuoneessa ja antoi Lukakselle maitoa pullosta. Poika imi ahnaasti, pieni suu oli puristunut tutin ympärille. Tänään vietettäisiin mukava ilta, Mina lupasi itselleen. Andreis tulisi hyvälle tuulelle, kun näkisi, kuinka siistiä kotona oli ja kuinka herkullisen illallisen Mina oli laittanut. Andreis katsoisi häntä yhtä ihastuneena kuin silloin, kun he tutustuivat. Kun he olivat niin rakastuneita, että pystyivät hädin tuskin pitämään näppinsä erossa toisistaan.

He istuisivat pöydässä ja juttelisivat kuin mikä vauvaperhe tahansa. Ruoan jälkeen Andreis hassuttelisi Lukaksen kanssa ja Mina siistisi keittiön. Lukaksen nukahdettua he ehkä katsoisivat jonkin leffan ja joisivat mukillisen kahvia tai ottaisivat vielä lasin viiniä.

Mina oli juuri aikeissa nostaa Lukaksen olkapäätä vasten röyhtäisemään, kun avain kiertyi ulko-oven lukossa. Vatsa vetäytyi sykkyrälle, mutta Mina tukahdutti huolen ja yritti hengittää rauhallisesti. Ei ollut syytä pelätä pahinta. Kaikki sujuisi hyvin, hänen oli uskallettava uskoa siihen.

Sitten hän valahti aivan kylmäksi.

Pölynimuri oli yhä keittiön lattialla. Lukas oli parkaissut juuri, kun hän oli aikonut panna sen siivouskomeroon, ja hän oli kiiruhtanut olohuoneeseen.

Kuinka hän saattoi olla näin tyhmä?

Mina kuulosteli askeleita. Ehtisikö hän panna imurin pois ennen kuin Andreis astuisi keittiöön?

Hän ei uskaltanut liikahtaa, saati huikata tervehdystä. Ajatukset poukkoilivat. Ehkä Andreis menisi ensin yläkertaan? Joskus hän halusi käydä suihkussa heti töistä tultuaan. Siinä tapauksessa Mina ehdisi korjata virheen ennen kuin mies huomaisi mitään.

Sydän jyskytti yhä kovempaa, kun Mina odotti askelten ääntä portaista.

TIISTAI

4. LUKU

Nora Linde painoi neuvotteluhuoneen ovenkahvan kyynärpäällä alas ja laski asiakirjapinon pitkälle pöydälle.

Aivan kohta alkaisi toisen talousrikososaston viikkokokous. Hänen olisi todellakin keskityttävä nyt, kun työ taas polkaistiin käyntiin pääsiäisloman jälkeen, mutta takana oli huonosti nukuttu yö ja hän oli stressaantunut pöydälleen kertyneestä työmäärästä.

Ovi aukeni, ja kynnykselle ilmestyi pääsyyttäjä Åke Sandelin. Pomolle oli täytynyt tulla aamulla kiire: leuassa oli laastari, partahöylä oli luultavasti lipsahtanut.

»Hei», Åke Sandelin tervehti ja veti itselleen tuolin. »Oliko mukava pääsiäinen?»

Kysymys oli retorinen. Nora nyökkäsi ohimennen, ja lisää kollegoita tuli huoneeseen. Joku aamuvirkku oli piirtänyt tussitauluun kukan ja kirjoittanut: *Tervetuloa töihin!*

Leila Kacim, rikosylikonstaapeli jonka kanssa Nora teki usein töitä, astui sisään ja istuutui pöydän toiselle puolelle.

Åke Sandelin antoi huoneeseen kokoontuneille muutaman minuutin raportin ajankohtaisista kysymyksistä ja aiheista, joita johtoryhmän kokouksessa oli käsitelty, ennen kuin kävi läpi esityslistan. Talousrikosvirastossa uudet jutut määrättiin arvalla eri osastoille. Pääsiäisen aikana sisään oli tullut muun muassa juttu, jossa maahanmuuttovastaisen puolueen valtiopäiväedustaja oli kavaltanut puolueensa paikallisosaston kassan. Toisessa tapauksessa rakennusfirman alihankkijat eivät olleet tilittäneet verottajalle sen paremmin alveja kuin muitakaan veroja.

Kun Åke oli lopettanut, käytiin kierros ja jokainen pöydän ääressä sai kertoa, missä vaiheessa omat keskeneräiset tutkinnat olivat.

Tuli Noran vuoro.

»Miten törkeän veropetoksen ja huumeliigan kanssa sujuu?»

Åke kysyi. »Voidaanko pian nostaa syyte?»

Nora avasi päällimmäisen edessään olevista kansioista.

Huumeryhmä oli pitänyt silmällä Andreis Kovačia jo pitkään. Hänen toiminnastaan huumebisneksessä oli vahvoja epäilyjä, mutta ei ollut ollut konkreettisia todisteita, jotka riittäisivät syytteen nostamiseen huumausainerikoksista.

Sitten verovirastoon oli tullut nimetön vihje sekä aineistoa, jonka turvin talousrikosvirasto voisi nostaa syytteen Andreis Kovačia vastaan törkeästä veropetoksesta. Kovačin talousrikos-tutkinta oli kevättalvella vienyt suurimman osan Noran ja Leilan ajasta.

Nora aikoi toimia niin kuin amerikkalaiset Al Caponen tapauksessa, passittaa rikollispomon linnaan veronkierrosta, koska häntä ei saatu kiikkiin muusta rikollisesta toiminnasta.

»Andreis Kovačin jutun esitutkinta on melkein valmis», Nora sanoi. »Kuulustelen häntä vielä kerran tällä viikolla. Mutta olen varma, että oikeus toteaa hänet syylliseksi.»

Lisäys oli turha. Kaikki läsnäolijat tiesivät, että syytteen sai nostaa vain, jos syyttäjä objektiivisin perustein uskoi langetta-vaan tuomioon. Muuten syyllistyi virkavirheeseen.

»Onko hän edelleen vangittuna?» Åke kysyi.

Kysymys kirpasi, mutta Nora koetti kätkeä tunteen. Käräjä-oikeus oli tehnyt pahan arviointivirheen, kun ei ollut jatkanut vangitsemista vaan oli päättänyt vapauttaa Kovačin, vaikka Nora oli perustellut, miksei miestä saanut päästää odottamaan oikeudenkäyntiä vapaalle jalalle.

Yksi-nolla Kovačille ja hänen asianajajalleen, Nora ei olisi halunnut muistutusta asiasta.

»Valitettavasti ei», Nora sanoi. »Käräjäoikeus kumosi vangitsemisen parin viikon jälkeen. Hän oli vapaalla jalalla vielä eilen. Vaimoraukka olisi luultavasti kunnossa, jos hänet olisi pidetty vangittuna.»

»Onko vaimolle sattunut jotain?» Åke kysyi.

»Hänet otettiin eilen Södersjukhusetiin.»

Nora oli saanut tiedon juuri ennen kokousta. Se oli ollut isku vasten kasvoja.

Hän otti tabletin esiin ja etsi meiliä saapuneiden viestien kanssiosta.

»Tässä», hän sanoi ja pyyhkäisi viestin auki. »Mina Kovač tuotiin sairaalaan eilisiltana. Kaksi kylkiluuta on poikki ja huuli halki, ja toisen kulman alle on jouduttu ompelemaan tikkejä.»

»Onko varmaa, että pahoinpitelijä oli aviomies?»

»Hyvin todennäköistä», Nora vastasi. »Tämä ei ole ensimmäinen kerta, kun Mina joutuu sairaalaan.»

Nora oli saanut yhteenvedon Minan aikaisemmista sairaala-keisseistä. Niissä näkyi selvä kaava.

»Onko heillä lapsia, jotka joutuvat katselemaan sitä menoa?» Åke kysyi.

»Poika», Nora sanoi. »Vauva, vasta kolmen kuukauden ikäinen.»

»Kuinka vanha vaimo on?»

»Juuri täyttänyt kaksikymmentäviisi.»

Nora selasi papereitaan.

»He ovat olleet neljä vuotta yhdessä, tutustuivat kun Mina oli kaksikymmentäyksi. Toisin kuin Andreis, jonka perhe on Bosnian sotapakolaisia, Mina on lähtöisin tavallisesta ruotsalaistaustasta, hänellä on hyvä peruskoulun päästötodistus mutta ei muuta koulutusta eikä hän ole opiskellut eikä käynyt töissä viime vuosina. Vanhemmat, Stefan ja Katrin Talevski, asuvat Nackan Skurussa. Isä on tilintarkastaja ja äiti työskentelee esikoulussa.»

»Milloin arvelet, että pääkäsittely voitaisiin pitää?» Åke kysyi.

Andreis Kovačille oli tarkoitus lukea syytteet törkeästä veropetoksesta ja törkeästä kirjanpitorikoksesta, kenties rahanpesustakin. Minulle sopisi hyvin lisätä mukaan vielä pahoinpitelysyyte, Nora ajatteli.

»Toivottavasti ennen kesälomia», Nora sanoi.

»Millaista rangaistusta aiot vaatia?»

Maksimirangaistus törkeästä veropetoksesta oli kuusi vuotta vankeutta, mutta niin ankaria rangaistuksia tuomittiin harvoin. Linjaa oli viime vuosina kovennettu, mutta ei ollut mikään salaisuus, että suuri osa vankeusrangaistuksista oli melko lyhyitä.

»Kolmesta neljään vuotta», Nora sanoi. »Ehkä vähän enemmän, riippuu summista.»

»Onko hän yhteistyöhaluinen?» Åke kysyi.

Nora hymähti.

»Ei todellakaan. Hän on ottanut avustajakseen Ulrika Grönstedtin. Tiedäthän millainen Grönstedt on.»

Leila katsoi Noraa ymmärtäväisesti.

Ulrika Grönstedt oli tunnetusti kova luu. Noran päähän ei mahtunut, miksi joku halusi olla niin kliseinen kovaksikeitetty puolustusasianajaja, mutta Grönstedt oli jääkylmä ja hankala yhteistyökumppani. Hän piti kunnia-asianaan tehdä ongelman kaikesta mahdollisesta, myös silkoista prosessikysymyksistä, aivan kuin jokaiseen yksityiskohtaan sisältyisi riidan siemen.

»Se vaimon pahoinpitely, kukas sitä tutkintaa johtaa?» kysyi eräs toinen syyttäjä.

Noralta pääsi huokaus.

»Kysymys kuuluu, tuleeko mitään tutkintaa», Nora vastasi. »Vaimo väittää, että oli unohtanut pölynimurin keittiönlattialle ja kompastui siihen. Mies ei ollut silloin kotona. Niin vaimo ainakin sanoo.»

»Justiin joo», Leila jupisi, rutisti paperinpalan pieneksi palloksi ja nakkasi sen millintarkasti roskikseen.

»Hän ei ole koskaan tehnyt miehestä rikosilmoitusta», Nora sanoi. »Kovač otettiin eilisiltana kiinni, mutta hänet varmasti vapautetaan pian.»

Ilman Minan myötävaikutusta Kovačia olisi melkein mahdollon saada tuomittua rangaistukseen, olipa Mina kuinka mustelmilla tahansa. Pelkillä lääkärinlausunnoilla ja vammojen kuvauksilla ei pitkälle pötkitty, jos uhri kieltäytyi puhumasta.

»Vaimosta olisi hyötyä, jos hän suostuisi yhteistyöhön», Åke sanoi. »Onko häntä kuulusteltu tutkinnan aikana?»

»Hyvin lyhyesti», Nora sanoi. »Silloin hän vannoi, ettei tiedä mitään miehensä raha-asioista.»

Åke hypisteli leuassaan olevaa laastaria.

»Jospa hänet saisi muuttamaan mielensä, silloin syytteet voisi yhdistää. Jututa häntä ja katso, miltä näyttää.»

Nora kirjoitti asian muistiin.

»Olin itse asiassa ajatellut käydä tapaamassa häntä huomenna», Nora sanoi.

Löytyykö Sandhamnista turvasatamaa?

Karismaattinen mutta julma Andreis Kovač johtaa Tukholman seudun häikäilemättömintä huumeliigaa, syyllistyy veropetoksiin ja parisuhdeväkivaltaan. Huumekunkku saadaan kyllä kiinni, mutta vapautuu kun rikosten todistaminen oikeudessa osoittautuu hankalaksi. Kukaan ei rohkene todistaa tätä vastaan. Nuori vaimo, Mina, elää jatkuvassa pelossa ja tuntee nahoissaan Andreisin silmittömät raivonpuuskat. Mies ei ole enää sama johon hän rakastui.

Tilanne käy uhkaavaksi kaikille asianosaisille, ei vähiten Minalle, joka olisi jutun avaintodistaja, mutta pelkää liikaa läheistensä puolesta. Syyttäjä Nora Linde ottaa suuria riskejä saadakseen Minan todistamaan. Noran ystävä, poliisi Thomas Andreasson joutuu mukaan jutun tutkintaan, kun rikollisjengi suorittaa ensimmäisen teloituksensa.

Huonossa seurassa on hyytävä trilleri ihmisen pahuudesta ja hauraudesta sekä lapsuuden traumaista jotka kulkevat aina mukana.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-43084-2